

בש"פ 5439/14 - חדר אלאטרש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 5439/14 - א'

לפני: כבוד הרשם גלעד לובינסקי

המבקש: חדר אלאטרש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 24.4.2014, בגדרו הושתו על המבקש, בין היתר, שלושים ושניים חודשי מאסר לריצוי לפועל ושנים עשר חודשי מאסר על תנאי. הבקשה הוגשה ביום 11.8.2014 על ידי המבקש בעצמו ובגדרה אף עתר המבקש כי ימונה לו סניגור ציבורי על מנת לייצגו בערעור. המשיבה מתנגדת לבקשת הארכה.

כלל הוא, כי בית המשפט רשאי להאריך את המועד להגשת הליך ערעורי בפלילים (סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), וזאת בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.07.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009)). ודוק: על אף הגישה המקלה בהשוואה להליך האזרחי, הכלל הוא שגם בהליך הפלילי יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בדין,

עמוד 1

וממילא הארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה.

משך האיחור בענייננו הינו כחודשיים ימים, היינו איחור בלתי מבוטל. לאיחור זה לא מצאתי הצדקה ממשית. המבקש אמנם טוען כי לא ידע שעליו להגיש ערעור תוך 45 ימים, ואולם טענה זו מעוררת קושי של ממש, הן משום שהמבקש היה מיוצג בבית המשפט המחוזי על ידי עורך דין (וגזר הדין ניתן במעמד המבקש ובא כוחו), והן משום שפרק הזמן שבגדרו ניתן להגיש ערעור צוין, כמקובל, באופן בולט בסיפא של גזר הדין. מכל מקום, המבקש לא פירט אילו פעולות נקט כדי לברר את משך הזמן הנתון לו על פי דין להגשת ערעור. אף הסברו של המבקש לפיו האיחור נגרם עקב קשיים בהסדרת ייצוג בשל בעיות כלכליות, הינו מוקשה. כאשר מתעורר קושי כזה או אחר בהגשת ההליך בתוך התקופה הקצובה בדין, יש לפנות מבעוד מועד לבית המשפט ולהגיש בקשת ארכה. המבקש לא עשה כן, ואף לא הסביר האם פנה לסניגוריה הציבורית או נקט פעולות אחרות כדי להסדיר את ייצוגו. כך או אחרת, אין זה ברור מדוע המתין זמן כה רב עד לנקיטת ההליך דנן. אוסיף עוד, כי במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים סוכם כי המשיבה תעתור לעונש מאסר בפועל של שלוש שנים וחצי לכל היותר. עונש המאסר בפועל אשר נגזר על המבקש מצוי בתוך מתחם זה. מבלי לקבוע מסמרות, דומה כי בכך יש כדי להשליך על סיכוייו של הערעור אשר מתבקשת ארכה להגשתו.

משקלם המצטבר של השיקולים דלעיל הוביל אותי לכלל מסקנה כי לא מתקיים במקרה שלפניי "טעם ממשי המניח את הדעת" למתן ארכה, ומשכך אין מקום להיעתר לבקשה. לפיכך, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א באב תשע"ד (17.8.2014).

גלעד לובינסקי
ר ש ם